

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 55Ek/1950/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121362604
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 08. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Svetlana Novyvedláková
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2022:6121362604.3

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnom konaní oprávneného CKV POPRAD, s.r.o., so sídlom Čenčice 8, 059 13 Jánovce, IČO 36 468 053, právne zastúpený DPP Martaus & Partners, s.r.o., advokátskou kanceláriou, so sídlom Jána Milca 788/5, 010 01 Žilina, IČO 51 174 227 proti povinnému TZ Trans Slovakia s.r.o., so sídlom Jégého 12, 821 08 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO 50 459 341, právne zastúpený AK Olekšáková s.r.o., advokátskou kanceláriou, so sídlom Jégého 12, 821 08 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO 50 139 568, o vymoženie 137.926,92 eur s prísl. vedenej súdnym exekútorom JUDr. Patriciom Baďurom, Exekútorský úrad Bratislava, Štefana Rosivala 2, 841 06 Bratislava, o návrhu povinného na zastavenie exekúcie, o sťažnosti povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 55Ek/1950/2021 zo dňa 16.02.2022 takto

rozhodol:

I. Me n í I. výrok uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 55Ek/1950/2021 zo dňa 16.02.2022 tak, že exekúciu zastavuje v celom rozsahu podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku.

II. Z r u š u j e II. výrok uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 55Ek/1950/2021 zo dňa 16.02.2022.

odôvodnenie:

1. V právnej veci účastníkov tunajší súd uznesením sp. zn. 55Ek/1950/2021 zo dňa 16.02.2022, ktoré vydal vyšší súdny úradník, návrh povinného na zastavenie exekúcie vedenej súdnym exekútorom JUDr. Patriciom Baďurom, so sídlom Štefana Rosivala 2, 841 06 Bratislava, IČO 36 061 221 pod sp. zn. 161EX 265/21 zamietol a povinnému náhradu trov v súvislosti s podaním návrhu na zastavenie exekúcie nepriznal.

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že povinný v návrhu na zastavenie exekúcie uviedol, že podáva návrh na zastavenie exekúcie z dôvodu podľa § 61k písm. d) Exekučného poriadku, že sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu. Právny zástupca povinného mal za to, že exekúcia má byť zastavená z dôvodu, že sú tu skutočnosti týkajúce sa exekučného titulu (rozhodcovského rozsudku a opravného uznesenia), pre ktorú sa exekúcia nemala začať, a to z troch dôvodov, že 1. rozhodcovský rozsudok je materiálne nevykonateľný, 2. opravné uznesenie nebolo vydané orgánom na to oprávneným (opravné uznesenie je nulité) a 3. rozhodcovský rozsudok vydal rozhodcovský súd, ktorý nebol oprávnený rozhodovať o veci (rozhodcovský rozsudok je nulitý). K prvému dôvodu svojho návrhu na zastavenie exekúcie právny zástupca povinného uviedol, že Okresný súd Banská Bystrica rozhodol, že rozhodcovský rozsudok je materiálne nevykonateľný. Dňa 10.12.2020 vydal Okresný súd Banská Bystrica uznesenie v exekučnej veci navrhovateľa (oprávneného) proti povinnému, spisová značka: 14Ek/1898/2020 (ďalej len „uznesenie“). Okresný súd Banská Bystrica v uznesení zamietol návrh oprávneného na vykonanie exekúcie podľa § 53 ods. 3 písm. a) Exekučného poriadku. Dôvodom zamietnutia návrhu na vykonanie exekúcie na podklade exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku je jeho materiálna nevykonateľnosť. Dôvodom zamietnutia návrhu na vykonanie exekúcie vedeného pod sp. zn. 14Ek/1898/2020 bola neexistencia osoby povinnej tak

ako bola označená v exekučnom titule. Právny zástupca povinného mal ďalej za to, že exekúcia je vedená o totožnom nároku oprávneného, uplatnenom návrhom na vykonanie exekúcie na podklade toho istého exekučného titulu, voči tomu istému povinnému, o ktorom už súd právoplatne rozhodol v exekučnej veci vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica, spisová značka 14EK/1898/2020, a to uznesením. Uznesenie založilo prekážku *res iudicata*. Pokiaľ v totožnej veci podal oprávnený návrh na vykonanie exekúcie, v takomto exekučnom konaní nemožno pokračovať a je potrebné ho zastaviť pre existenciu neodstrániteľnej prekážky konania. Ak už bolo právoplatne rozhodnuté o tom, že exekučný titul je materiálne nevykonateľný (teda na výkon rozhodnutia, či exekúciu nespôsobilý), nemôže byť táto otázka prejednávaná znova, t. j. v novom exekučnom konaní (uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky z 15.02.2006, sp. zn. 20Cdo 1234/2005). Ak oprávnený s takýmto záverom nesúhlasil, mal možnosť brániť sa len právne korektným spôsobom, ktorým však nie je podanie nového (opakovaného) návrhu na vykonanie exekúcie a následne podaná nová žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie na základe toho istého exekučného titulu. Vzhľadom na skutočnosť, že vedenie exekúcie zakladá prekážku rozhodnutej veci, nie je možné v nej pokračovať a je potrebné rozhodnúť o jej zastavení. Potreba zastavenia exekúcie pre prekážku *res iudicata* vychádza ďalej aj zo skutočností uvedených nižšie, na základe ktorých je opravné uznesenie k rozhodcovskému rozsudku nulitným právnym aktom.

3. K ďalšiemu dôvodu svojho návrhu na zastavenie exekúcie právny zástupca povinného uviedol, že opravné uznesenie nebolo vydané orgánom na to oprávneným (opravné uznesenie je nulitné). Právomoc rozhodcovského súdu na opravu zanikla uplynutím lehoty 60 dní od vydania rozhodcovského rozsudku. Na základe nižšie uvedeného je potrebné opravné uznesenie v dôsledku nedostatku právomoci rozhodcovského súdu na jeho vydanie považovať za nulitný právny akt. Nulitnosť (ničotnosť) exekučného titulu je exekučný súd povinný skúmať *ex offo*, a to počas celého exekučného konania. Z dôvodu nulitnosti opravného uznesenia a materiálnej nevykonateľnosti rozhodcovského rozsudku je potrebné exekúciu zastaviť. Rozhodcovský súd vydal opravné uznesenie k rozhodcovskému rozsudku v rozpore so zákonom o rozhodcovskom konaní v spojení s Rokovacím poriadkom rozhodcovského súdu. Podľa ustanovenia § 36 ods. 1 Zákona o rozhodcovskom konaní chyby v písaní a počítaní, ako aj iné zrejme nesprávnosti v písomnom vyhotovení rozhodcovského rozsudku opraví rozhodcovský súd z vlastnej iniciatívy alebo na žiadosť účastníka rozhodcovského konania do 60 dní od jeho právoplatnosti. Opravený rozhodcovský rozsudok sa doručí všetkým účastníkom rozhodcovského konania. Zároveň podľa ustanovenia § 32 ods. 2 Rokovacieho poriadku rozhodcovského súdu je lehota na opravu chýb rozhodcovského rozsudku prísnejšia, a teda podľa tohto ustanovenia sa chyby v písaní a počítaní, ako aj iné zrejme nesprávnosti v písomnom vyhotovení rozhodcovského rozsudku môžu opraviť maximálne v lehote do 60 dní od jeho vydania. Oprava rozhodcovského rozsudku bola prípustná najneskôr do 60 dní od jeho vydania. Vzhľadom na skutočnosť, že rozhodcovský rozsudok bol vydaný 29.09.2020, 60-dňová lehota na uskutočnenie akejkoľvek opravy rozhodcovského rozsudku uplynula dňa 28.11.2020. Po tomto dátume už nie je možné vydať opravné uznesenie k rozhodcovskému rozsudku, a to bez ohľadu na charakter opravy. Ustanovenie § 36 zákona o rozhodcovskom konaní predstavuje výnimku z finality rozhodcovského rozsudku, ktorá v obmedzenom rozsahu pripúšťa dodatočné zmeny a úpravy rozhodcovského rozsudku. Takisto ide o výnimku z doktríny *functus officio*, podľa ktorej sa vydaním rozhodcovského rozsudku končí mandát rozhodcov. Na základe vyššie uvedeného je jednoznačné, že opravné uznesenie (zo dňa 01.04.2021) je vydané zjavne v rozpore s ustanoveniami § 36 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní v spojení s lehotou určenou podľa § 32 ods. 2 Rokovacieho poriadku rozhodcovského súdu. Ďalej poukázal na to, že vydanie celkového rozhodcovského nálezu má za následok ukončenie jurisdikcie rozhodcov nad sporom, ktorý práve vyriešili. Rozhodcovia sa po vydaní celkového rozhodcovského nálezu následne označujú ako *functus officio*. Termín *functus officio* je latinský výraz pre termín „úloha vykonaná“. Rozhodcovia v tomto momente už nemôžu zmeniť svoje rozhodnutie. V rámci Modelového zákona UNCITRAL čl. 32 stanovuje, že ukončenie rozhodcovského konania ukončuje mandát daný rozhodcovskému tribunálu. Toto ustanovenie je však predmetom výnimiek. Čl. 33 zakotvuje pravidlá, na základe ktorých splnomocňuje rozhodcov interpretovať rozhodcovský nález, opraviť chyby v písaní a počítaní, prípadne vydať doplňujúci nález, do tridsiatich dní od doručenia rozhodcovského nálezu. Právna úprava zákona o rozhodcovskom konaní vychádza z Modelového zákona UNCITRAL. Samotná dôvodová správa k novele zákona o rozhodcovskom konaní k zákonu č. 336/2014 Z. z. uvádza pri zmenách v § 36: predĺženie lehoty na žiadosť o opravu rozhodcovského rozsudku je v súlade s ustanoveniami Modelového zákona UNCITRAL. Vzhľadom na to, že oprava rozhodcovského rozsudku je výnimkou z doktríny *functus officio*, musí sa vykladať reštriktívne, a to na základe základných logických a právnych zásad (*Exceptio est*

strictissimae applicationis). Rozhodcovský súd vydal opravné uznesenie po lehote v čase, kedy na jeho vydanie nemal žiadnu právomoc. Navyše sa oprava týkala zlého identifikačného čísla povinného ako žalovaného na rozhodcovskom rozsudku. Uvedená „chyba“ však nebola spôsobená rozhodcovským súdom pri vyhotovení rozsudku, ale išlo o pochybenie oprávneného ako žalobcu v spore, ktorý v žalobe ako aj na všetkých svojich podaniach uvádzal identifikačné číslo uvedené v rozhodcovskom rozsudku. Znamená to, že chyba v rozsudku nebola „administratívnou chybou“, ani „zjavnou chybou“ v zmysle § 36 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní, pretože na základe návrhu (žaloby) podaného oprávneným ako žalobcom v spore rozhodcovský súd pri vydávaní rozsudku ani nemohol prísť k inému záveru. Je zrejmé, že „administratívna chyba“ a ďalšie „zjavné chyby“ sa týkajú tých prípadov, keď existuje rozpor medzi návrhom predloženým stranami a údajmi obsiahnutými v rozhodcovskom rozsudku. Ak tu však takáto nezrovnalosť nie je, rozhodcovský rozsudok sa zhoduje s údajmi, ktoré oprávnený ako žalobca uviedol vo svojom návrhu na začatie konania (žalobe). Zásada úzkeho výkladu predmetu opráv neumožňuje rozšíriť pôsobnosť § 36 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní na situácie, keď chyby spôsobil sám oprávnený ako žalobca v spore. Ďalej je zrejmé, že rozhodcovský súd vydal opravné uznesenie po uplynutí lehoty, a to v čase, keď už nemal právomoc vydať ho. Zásada zúženého výkladu výnimiek nemôže umožniť predĺžiť 60-dňovú lehotu na polročnú. Prakticky by to znamenalo, že pôvodný termín by sa zvýšil 3x (trikrát). Takéto podstatné predĺženie pôvodnej lehoty by spôsobilo právnu neistotu, ktorá by podkopala konečnosť rozhodnutia, a navyše by to prispelo k vytvoreniu ďalších právnych sporov medzi účastníkmi konania, ako je to v tomto prípade. V súlade s príslušnými ustanoveniami Modelového zákona UNCITRAL umožňuje určitá jurisdikcia predĺženie pôvodnej lehoty na opravu rozsudku, ak bola žiadosť o opravu podaná v pôvodnej 30-dňovej lehote, avšak dokonca aj v takom prípade celková lehota na opravu nemôže byť dlhšia ako 60 dní. Slovenský zákonodarca však zjavne prijal odlišný prístup, keď stanovil hneď 60-dňovú lehotu na opravu v ustanovení § 36 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní bez toho, aby arbitrom dal akékoľvek právomoci na ďalšie predĺženie tejto lehoty. Výklad článku 36 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní, ktorý umožňuje opravu rozhodcovských rozsudkov 6 (šesť) mesiacov po vynesení rozsudku, by bol v rozpore so zásadou zúženého výkladu výnimiek z konečnosti rozhodcovského rozsudku. Na základe uvedeného bol právny zástupca povinného za to, že v tomto prípade nemohlo ísť o chybu, ktorá by mohla byť predmetom opravy podľa § 36 zákona o rozhodcovskom konaní, pretože tento článok sa musí vykladať reštriktívne ako výnimka z doktríny „*functus officio*“ a chybu zavinil oprávnený (ako žalobca v spore), nejde teda o „administratívnu chybu“ alebo „inú zjavnú chybu“ a zároveň sa oprava uskutočnila 6 (šesť) mesiacov po doručení rozhodcovského rozsudku, pričom maximálna lehota na opravu je 60 (šesťdesiat) dní od jeho vydania. Vzhľadom na to, že rozhodcovský súd už nemal právomoc postupovať vo veci a vydávať akékoľvek zmenené a opravené uznesenia, vydal rozhodcovský súd opravné uznesenie mimo svoju právomoc. Taktiež upozornil na skutočnosť, že oprávnený ako žalobca mal možnosť požiadať rozhodcovský súd o opravu v zákonnej lehote. Ak tak neurobil, je potrebné aplikovať klasickú zásadu „*vigilantibus iura scripta sunt*“ („práva patria bdelym“ alebo „nech si každý stráži svoje práva“ alebo „zákony sú písané pre bdelych“). O to viac, ak bol oprávnený zastúpený advokátom. Rozhodcovský súd po uplynutí zákonnej lehoty podľa ustanovenia 36 zákona o rozhodcovskom konaní ani podľa lehoty stanovenej Rokovacím poriadkom rozhodcovského súdu nemal právomoc akýmkoľvek spôsobom opraviť rozhodcovský rozsudok a vydať opravné uznesenie. Z uvedeného dôvodu je opravné uznesenie ničotným (nulitným) právnym aktom, ktoré nemôže vyvolať želané účinky. Exekučný súd je aj podľa názoru ústavného súdu uvedeného vo viacerých svojich nálezoch oprávnený a povinný skúmať rozhodnutie označené v exekučnom konaní ako exekučný titul z hľadiska, či nejde o rozhodnutie ničotné, ktoré nevyvoláva žiadne právne účinky.

4. Ako posledný dôvod návrhu na zastavenie exekúcie právny zástupca povinného uviedol, že rozhodcovský rozsudok vydal rozhodcovský súd, ktorý nebol oprávnený rozhodovať o veci (rozhodcovský rozsudok je nulitný, nedostatok právomoci rozhodcovského súdu). Exekučný súd je aj podľa názoru ústavného súdu uvedeného vo viacerých svojich nálezoch oprávnený a povinný skúmať rozhodnutie označené v exekučnom konaní ako exekučný titul z hľadiska, či nejde o rozhodnutie ničotné, ktoré nevyvoláva žiadne právne účinky. Poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR, spisová značka I. ÚS 375/2019 zo dňa 17.09.2019. Ďalej právny zástupca tvrdil, že podľa rozhodcovského rozsudku oprávnený (žalobca v konaní pred rozhodcovským súdom) žaloval 127.000,92 eur na základe služieb poskytnutých v nákladnej cestnej doprave povinnému na základe Zmluvy o preprave v septembri, októbri a novembri 2018, ktoré povinný uhradil len čiastočne. Pre uvedené nároky oprávnený založil právomoc rozhodcovského súdu podľa ustanovenia odseku 14.2 Zmluvy o preprave (ďalej len „rozhodcovská doložka“). Vzhľadom na skutočnosť, že strany sa nedohodli akým právom sa bude spravovať rozhodcovská doložka, spravuje sa táto slovenským právnym poriadkom, t. j. právom ktorým

sa spravuje hlavná Zmluva o preprave ako aj rozhodným právom podľa sídla rozhodcovského súdu (Bratislava). Z vykonaného dokazovania v spore je zrejmé, že služby nákladnej cestnej dopravy uskutočňované zo strany oprávneného pre povinného neboli čisto vnútroštátne, čo bolo potvrdené aj rozhodcovským súdom. Ako uvádza aj rozhodcovský rozsudok "Doručenie týchto zásielok adresátom na území Slovenska, čiastočne aj susediacich krajín, žalovaný realizoval prostredníctvom služieb žalobcu.". Napríklad oprávnený (žalobca) uskutočňoval prepravu zásielok z a do skladu v Brne, ktorý sa nachádza v Českej Republike. Tieto skutočnosti neboli rozporované oprávneným ani povinným v konaní pred rozhodcovským súdom a rozhodcovský súd založil svoje rozhodnutie na týchto faktických okolnostiach. Dovolili si týmto poukázať na skutočnosť, že v prípade poskytovania medzinárodnej (cezhraničnej) prepravy sa na právnych vzťah účastníkov tejto medzinárodnej prepravy vzťahuje Dohovor CMR ako "lex specialis", keďže Slovenská republika je signatárom Dohovoru CMR. Podľa ustanovenia Článku 1 ods. 1 Dohovoru CMR: Tento Dohovor sa vzťahuje na každú zmluvu o preprave zásielok za odplatu cestným vozidlom, ak miesto prevzatia zásielky a predpokladané miesto jej dodania, ako sa uvádza v zmluve, ležia vo dvoch rôznych štátoch, z ktorých aspoň jeden je zmluvným štátom tohto Dohovoru. Toto ustanovenie platí bez ohľadu na trvalé bydlisko a štátnu príslušnosť strán. Vzhľadom na to, že je nesporné, že oprávnený poskytol služby, ktoré sa dajú označiť ako cestná preprava tovaru vo vozidlách za odmenu a prepravné služby poskytované oprávneným sa uskutočnili čiastočne v inej krajine ako na Slovensku, Dohovor CMR sa použije na právny vzťah strán zo Zmluvy o preprave. Podľa ustanovenia Článku 33 ods. 1 Dohovoru CMR rozhodcovská zmluva strán musí obsahovať osobitné ustanovenie, podľa ktorého rozhodcovský súd použije Dohovor CMR (ďalej len "Osobitné ustanovenie"): Podľa Článku 33. Dohovoru CMR zmluva môže obsahovať doložku zakladajúcu príslušnosť rozhodcovského súdu, ale iba pod podmienkou, že doložka predpokladá, že rozhodcovský súd bude rozhodovať podľa tohto Dohovoru. Je zrejmé, že v rozhodcovskej doložke sa nenachádza žiadne osobitné ustanovenie. Podľa popredného právneho teoretika v tejto oblasti "na tento účel musí existovať výslovné ustanovenie a nestačí, že sa rovnaký účinok dosiahne inými spôsobmi, napríklad výberom arbitráže v štáte CMR alebo výberom práva štátu CMR. Z tohto dôvodu vyvstáva otázka, či by sa strany mohli odchýliť od článku 33 Dohovoru CMR tým, že do svojej rozhodcovskej doložky nezahrnú osobitné ustanovenie. Podľa názoru povinného sa však strany nemohli odchýliť. Na základe článku 41 Dohovoru CMR sú ustanovenia Dohovoru CMR vrátane Článku 33 s výnimkou niekoľkých ustanovení, ktoré sa v tomto prípade neuplatňujú, kogentné. Ako uvádza článok 41 Dohovoru CMR všetky dojednania, ktoré sa priamo alebo nepriamo odchyľujú od ustanovení tohto Dohovoru, sú neplatné a právne neúčinné. Znamená to, že absencia osobitného ustanovenia v rozhodcovskej doložke vedie k odchýlke od Dohovoru CMR, ktorá nie je povolená, preto bude rozhodcovská doložka v tomto ohľade neplatná a právne neúčinná. Na základe uvedeného je rozhodcovská doložka dojednaná v Zmluve o preprave vecne neplatná a právne neúčinná vo vzťahu k akýmkoľvek nárokom vyplývajúcim zo Zmluvy o preprave založeným na službách cestnej nákladnej prepravy, pretože nie je v súlade s Článkom 33 Dohovoru o CMR, ktorý je neoddeliteľnou súčasťou slovenského právneho poriadku. Na základe nižšie uvedeného je potrebné na rozhodcovský rozsudok v dôsledku nedostatku právomoci rozhodcovského súdu na jeho vydanie považovať za nulitný právny akt. Nulitosť (ničotnosť) exekučného titulu je exekučný súd povinný skúmať ex offa a to počas celého exekučného konania.

5. Vo vzťahu k časti pohľadávky vo výške 10.920,- eur rozhodcovský súd nemal právomoc na rozhodovanie. Oprávnený si uplatnil aj pohľadávku vo výške 10.920,- eur vrátane DPH ako nájomné za „Sklad Bratislava“ vo výške 100 eur bez DPH/deň (od 01.09.2018 do 30.11.2018), pričom povinný túto pohľadávku neuznal z dôvodov uvedených v písomných vyhotoveniach v rámci konania vo veci pred rozhodcovským súdom, najmä z dôvodu že bola uplatnená v rozpore so Zmluvou o preprave, a preto nikdy nevznikol nárok na jej úhradu. Rozhodcovský súd pohľadávku oprávneného ako žalobcu v spore uznal, pričom to odôvodnil v rozhodcovskom rozsudku ako úplné nové dojednanie podmienok prepravy odlišné od Zmluvy o preprave. Rozhodcovská doložka bola dojednaná v Zmluve o preprave len na spory vyplývajúce zo Zmluvy o preprave a v súvislosti s touto zmluvou, teda nie na akékoľvek individuálne dohody, ktoré neboli dojednané v Zmluve o preprave ani v jej ďalších dodatkoch. Ak má rozhodcovský súd za to, že v tomto prípade ide o individuálnu samostatnú dohodu mimo Zmluvy o preprave, na rozhodovanie o nej nemal rozhodcovský súd danú právomoc, keďže žiadna rozhodcovská doložka nebola uzatvorená v rámci takejto samostatnej individuálnej dohody. Povinný ako žalobca podal dňa 16.12.2020 proti oprávnenému ako žalovanému žalobu na zrušenie rozhodcovského rozsudku a návrh na odklad vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku z dôvodov podľa § 40 ods. 1 písm. a) zákona o rozhodcovskom konaní. Konanie je vedené na Okresnom súde Bratislava V pod spisovou značkou 23Cr/12/2020. S ohľadom na vyššie uvedené právny zástupca povinného navrhol, aby príslušný súd

exekúciu oprávneného voči povinnému v celom rozsahu zastavil a priznal povinnému voči oprávnenému nárok na náhradu trov exekučného konania v rozsahu 100 %.

6. Oprávnený vo vyjadrení k návrhu povinného na zastavenie exekúcie prostredníctvom právneho zástupcu ako prvé podotýkal, že rozhodcovský rozsudok, ktorý je predmetom tejto veci, obsahuje nesprávne uvedené IČO žalovaného. Rozhodcovské konanie predchádzajúce vydaniu tohto rozhodnutia však bolo vedené riadnym spôsobom v súlade s právnymi predpismi, kedy bol povinný (žalovaný) jasne identifikovaný a neexistovala žiadna pochybnosť o osobe žalovaného bez ohľadu na to, že bol na začiatku označený nesprávnym identifikačným číslom. Ostatné údaje o žalovanom boli správne a teda nie je žiadna pochybnosť o osobe žalovaného. V zmysle ustanovenia § 18 ods. 1 písm. a) zákona o rozhodcovskom konaní má žaloba obsahovať identifikačné údaje účastníka konania, pričom ktoré identifikačné údaje to sú, zákon neupravuje. Cieľom je teda identifikovať účastníka konania tak, aby neboli pochybnosti o osobe účastníka konania. Údaj ako je IČO teda nie je obligatórnym údajom, ktorý musí žaloba, či rozhodnutie obsahovať. Mal za to, že nesprávne uvedené identifikačné číslo účastníka konania v rozhodnutí nemôže zmariť celé konanie, ktoré predchádzalo vydaniu rozhodnutia. V prípade ak by aj predmetným opravným uznesením bolo porušené ustanovenie § 36 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní, právny zástupca oprávneného mal za to, že takéto porušenie zákona nespôsobuje nulitosť tohto opravného uznesenia a taktiež nie je dôvodom na zrušenie samotného rozhodcovského rozsudku. Mal za to, že predmetný rozhodcovský rozsudok v spojení s predmetným opravným uznesením sú riadnym exekučným titulom a materiálna nevykonateľnosť rozhodcovského rozsudku bola napravená práve opravným uznesením. Tým, že súčasťou návrhu v tejto veci bolo aj opravné uznesenie, nemôže sa jednať o prekážku rozhodutej veci, nakoľko návrh vychádza zo skutočností odlišných od pôvodného návrhu. Taktiež mal právny zástupca povinného (pozn. súdu správne malo byť uvedené právny zástupca oprávneného) za to, že súd nie je v tomto exekučnom konaní oprávnený posudzovať ďalšie skutočnosti uvádzané povinným v návrhu na zastavenie exekúcie a návrh na zastavenie exekúcie bol podaný na základe riadneho právoplatného a vykonateľného exekučného titulu. V nadväznosti na vyššie uvedené oprávnený s návrhom povinného na zastavenie exekúcie nesúhlasil a navrhol, aby súd tento návrh zamietol.

7. Následne vyšší súdny úradník konštatoval, že účelom exekučného konania je nútená realizácia exekučného titulu vykonaná zásahom do práv povinného. Uskutočňuje sa za podmienok a predpokladov vymedzených procesnými predpismi s cieľom uspokojiť nárok oprávneného, ktorý mu bol priznaný vykonateľným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu, prípadne vo verejnej listine (notárska zápisnica) a dobrovoľne sa nesplnil. Základnou vlastnosťou, ktorú musí mať každý exekučný titul bez ohľadu na jeho druh, je vykonateľnosť. Vykonateľnosťou sa vo všeobecnosti rozumejú účinky (vlastnosti) rozhodnutia umožňujúce núteným spôsobom aj proti vôli povinného realizovať povinnosť obsiahnutú vo výroku rozhodnutia, ktorá nebola dobrovoľne splnená. Vykonateľnosť exekučného titulu sa skúma ex offa, a to tak z formálnej stránky ako aj zo stránky materiálnej. Formálna a materiálna vykonateľnosť exekučného titulu sú rovnocenné zložky vykonateľnosti rozhodnutia. Chybnosť alebo nedostatok niektorej zložky vykonateľnosti spôsobuje neprípustnosť exekúcie a jej zastavenie v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania. Súd je v exekučnom konaní v ktoromkoľvek štádiu povinný skúmať materiálnu a formálnu vykonateľnosť exekučného titulu, ako aj zhodu návrhu na vykonanie exekúcie s exekučným titulom, a to nielen v štádiu preskúmania návrhu na vykonanie exekúcie podľa § 53 ods. 1 Exekučného poriadku za účelom vydania poverenia na vykonanie exekúcie, ale aj za účelom zistenia existencie dôvodu, pre ktorý by bolo potrebné návrh na vykonanie exekúcie zamietnuť z dôvodu podľa § 53 ods. 3 Exekučného poriadku, alebo taktiež aj v prípade, keď by došlo k vydaniu poverenia na vykonanie exekúcie pre zistenie dôvodu na zastavenie exekučného konania podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku, a to aj bez návrhu povinného na zastavenie exekúcie. Návrh na zastavenie exekúcie predstavuje inštitút procesnej obrany povinného proti neprípustnej exekúcii, ktorej účelom je zastavenie v prípadoch vymedzených Exekučným poriadkom. Procesne legitimovaným na podanie návrhu na zastavenie exekúcie súdom je povinný. Exekučný súd v konaní o návrhu na zastavenie exekúcie skúma oprávnenosť a dôvodnosť začatia exekúcie. Dôkazné bremeno ohľadom tvrdení uvedených v návrhu na zastavenie exekúcie zaťažuje výlučne povinného, ktorý návrh na zastavenie exekúcie podal. V zmysle § 61k ods. 2 Exekučného poriadku musí byť návrh na zastavenie exekúcie odôvodnený a musia v ňom byť uvedené všetky skutočnosti, ktoré povinný môže ku dňu podania návrhu uplatniť. Inštitút návrhu na zastavenie exekúcie nie je opravným prostriedkom proti exekučnému titulu. Návrh na zastavenie exekúcie je podaním vo veci samej a okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať aj vymedzenie dôvodov, pre ktoré má byť podľa povinného exekúcia zastavená. Je vhodné, aby návrh na zastavenie exekúcie

obsahoval aj návrhy na vykonanie dôkazov na preukázanie tvrdených skutočností. Súd v exekučnom konaní je viazaný exekučným titulom, na podklade ktorého je vedené exekučné konanie a exekúcia v ňom prebiehajúca. Ustanovenie § 61k ods. 1 Exekučného poriadku taxatívne vymenúva dôvody, pre ktoré musí súd exekúciu zastaviť, a to bez ohľadu na to, či to účastník konania navrhol. Súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z vyššie citovaného ustanovenia Exekučného poriadku, z ktorého vyplýva, že návrh na zastavenie exekúcie musí byť odôvodnený a musia v ňom byť uvedené všetky skutočnosti, ktoré povinný môže ku dňu podania návrhu uplatniť. Povinný musí uviesť okolnosti, ktoré podľa neho po vzniku exekučného titulu spôsobili zánik vymáhaného nároku, zrušenie exekučného titulu alebo iné skutočnosti, ktoré jeho vymáhateľnosti bránia. Prostredníctvom tohto procesného inštitútu má povinný možnosť namietať všetky skutočnosti dôvodiacie zastavenie exekúcie, pritom ide najmä o tie skutočnosti, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu a ktoré sú povinnému známe ku dňu podania návrhu na zastavenie exekúcie.

8. Súd po preskúmaní návrhu povinného na zastavenie exekúcie v zmysle ustanovení Exekučného poriadku v platnom znení, preštudovaní kompletného spisového materiálu a písomností predložených súdnym exekútorom konštatoval jeho nedôvodnosť a taktiež skutočnosti uvádzané povinným nepokladal za okolnosti, na základe ktorých by mohlo dôjsť k zastaveniu exekúcie. Povinný navrhol zastaviť exekúciu z dôvodu namietnutej prekážky *res iudicata*, ktorú podľa povinného založilo uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica vydané pod sp. zn. 14Ek/1898/2020 dňa 10.12.2020, ktorým bol zamietnutý návrh na vykonanie exekúcie podaný na podklade rovnakého exekučného titulu týkajúci sa totožného nároku oprávneného voči tomu istému povinnému. Dôvodom zamietnutia návrhu na vykonanie exekúcie vedeného pod sp. zn. 14Ek/1898/2020 bola materiálna nevykonateľnosť exekučného titulu. Pokiaľ povinný ako dôvod zastavenia exekúcie namieta prekážku *res iudicata* špecifikovanú vyššie, súd uviedol, že takáto námietka povinného je nedôvodná a na takú námietku nie je možné prihliadnuť, nakoľko chyba, pre ktorú bol návrh na vykonanie exekúcie vedeného pod sp. zn. 14Ek/1898/2020 zamietnutý, bola opravená opravným uznesením, ktoré bolo priložené k predmetnému exekučnému konaniu (teda predmetný rozhodcovský rozsudok v spojení s predmetným opravným uznesením sú riadnym exekučným titulom) a ktorým práve došlo k napraveniu materiálnej nevykonateľnosti rozhodcovského rozsudku. Z uvedeného teda vyplýva, že predmetné exekučné konanie vedené pod sp. zn. 55Ek/1950/2021 nepredstavuje totožný procesný stav, aký existoval v rámci predchádzajúceho právoplatne zastaveného exekučného konania, nakoľko procesná prekážka bola novým návrhom na vykonanie exekúcie odstránená (doložením opravného uznesenia), a teda exekučný súd mohol totožný exekučný titul inak právne posudzovať. Predošlé rozhodnutie exekučného súdu teda predstavuje prekážku rozhodnutej veci.

9. Ďalším dôvodom na zastavenie exekúcie, ktorý prezentoval povinný vo svojom návrhu na zastavenie exekúcie, bola nulitosť opravného uznesenia, ktoré bolo vydané nad rámec právomoci rozhodcovského súdu. Súd vyhodnotil aj tento povinným prezentovaný dôvod za irelevantný pre ďalší priebeh exekučného konania. Samotný zákon o rozhodcovskom konaní vo svojom § 36 zakotvuje možnosť na dodatočné zmeny a úpravy rozhodcovského rozsudku. Chyby v písaní a počítaní, ako aj iné zrejme nesprávnosti v písomnom vyhotovení rozhodcovského rozsudku môže opraviť rozhodcovský súd z vlastnej iniciatívy alebo na žiadosť účastníka rozhodcovského konania do 60 dní od jeho právoplatnosti. Je pravdou, že k oprave rozhodcovského rozsudku došlo po uplynutí spomínanej lehoty, avšak podľa názoru súdu daná skutočnosť nemôže byť na vrub vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku a taktiež ani na vrub oprávneného, pre ktorého by znamenala nemožnosť domôcť sa splnenia povinnosti uloženej rozhodnutím rozhodcovského súdu. Rozhodcovské konanie predchádzajúce vydaniu tohto rozhodnutia však bolo vedené riadnym spôsobom v súlade s právnymi predpismi, kedy bol povinný (žalovaný) jasne identifikovaný a neexistovala žiadna pochybnosť o osobe žalovaného bez ohľadu na to, že bol na začiatku označený nesprávnym identifikačným číslom. Ostatné údaje o žalovanom boli správne a teda nie je žiadna pochybnosť o osobe žalovaného. Konajúci súd konštatoval, že s argumentom povinného, že nesprávnym označením žalovaného (povinného v tomto exekučnom konaní) vznikli pochybnosti o jeho pasívnej legitímácii, nemožno súhlasiť. Od počiatku predmetného rozhodcovského konania neboli žiadne pochybnosti o tom, kto bol v konaní žalovaný. Je jednoznačné (nakoľko to vyplýva aj z tvrdení oprávneného), že oprávnený (žalobca) vo svojej žalobe uviedol okrem nesprávneho identifikačného čísla ostatné údaje správne, rozhodcovský súd viedol konanie priamo s tým žalovaným, s ktorým konať mal, a jeho pasívna legitímácia v konaní nikdy spochybňovaná nebola. Nezanedbateľným faktom je to, že právny zástupca žalovaného (povinného v tomto exekučnom konaní) si počas celého konania pred rozhodcovským súdom nesprávne uvedené IČO nevšimol, či už v žalobe alebo v samotnom rozsudku

rozhodcovského súdu (pričom v konaní bol aktívnym účastníkom, čo dokazujú jeho odpovede na žalobu, účasť na ústnom konaní, čo vyplynulo z predloženého exekučného titulu) a na danú nesprávnosť prišiel až po začatí exekučného konania. Konajúci súd rovnako nemôže akceptovať argument povinného, že oprávnený (žalobca) o opravu nežiadal a súd konal svojvoľne. Je totiž nepochybné, že vydaním opravného uznesenia išlo len o opravu zrejmej nesprávnosti a nie merita veci. Opraviť tak možno ktorúkoľvek časť rozhodnutia aj po právoplatnosti rozsudku. Účelom zakotvenia daného ustanovenia bolo napravenie pochybení, ktorých sa dopustil súd pri písomnom vyhotovovaní rozhodnutia. Keďže v danom spore nebola pochybnosť, kto je pasívne legitimovaný, nemožno daný nedostatok považovať za natoľko závažný, že by spôsobil nesprávnosť celého rozsudku a tým pádom spôsobil aj nevykonateľnosť rozhodcovského rozsudku v spojení s opravným uznesením, nakoľko sa jednalo o chybu v písaní, ktorá nemala vplyv na správnosť samotnej podstaty exekučného titulu.

10. Povinný ďalej navrhol súdu, aby zastavil exekúciu podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku, a to z dôvodu, že rozhodcovská doložka (dojednaná v Zmluve o preprave) je vecne neplatná a právne neúčinná vo vzťahu k akýmkoľvek nárokom vyplývajúcim zo Zmluvy o preprave založeným na službách cestnej nákladnej prepravy, v dôsledku čoho aj rozhodcovský rozsudok vydal rozhodcovský súd, ktorý nebol oprávnený rozhodovať o veci a ďalej z dôvodu, že podal žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku, ktorý je exekučným titulom v tomto exekučnom konaní, pričom konanie vedené pred Okresnom súde Bratislava V pod spisovou značkou: 23Cr/12/2020 nebolo ku dňu podania návrhu na zastavenie exekúcie právoplatne skončené. V súvislosti s otázkou, či v exekučnom konaní zákon vylučuje skúmanie (nedostatku) právomoci rozhodcovského súdu (rozhodcu, resp. rozhodcov) rozhodnúť spor, je potrebné rozlišovať, či sa rozhodcovské konanie týka sporu zo spotrebiteľského právneho vzťahu alebo z iného právneho vzťahu. V tomto exekučnom konaní je exekúcia vedená na podklade exekučného titulu, ktorým je rozhodcovský rozsudok rozhodcovského súdu Slovenskej obchodnej a priemyselnej komory vydaného pod sp. zn. RSP V-12/2019 dňa 29.09.2020 v spojení s uznesením rozhodcovského súdu Slovenskej obchodnej a priemyselnej komory vydaného pod sp. zn. RSP V-12/2019 dňa 01.04.2021 (vydaný v nespotebiteľskom spore), priebeh konania ktorého upravuje zákon č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len zákon č. „244/2002 Z. z.“), a teda exekučným titulom nie je rozhodcovský rozsudok vydaný v spotrebiteľskej spore, na ktorý by sa podľa príslušných ustanovení Exekučného poriadku vzťahovala osobitná ochrana. Exekučný poriadok s účinnosťou od 01.04.2017 pri posudzovaní návrhu na vykonanie exekúcie ustanovuje postup súdu v prípade, ak exekučným titulom je rozhodcovský rozsudok vydaný v spotrebiteľskom spore (§ 53 ods. 3 písm. f) Exekučného poriadku), kde okrem iného stanovuje povinnosť súdu preskúmať spotrebiteľskú rozhodcovskú zmluvu z hľadiska splnenia podmienok podľa osobitného predpisu, ktorým je zákon č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Exekučný poriadok takúto zákonnú povinnosť výslovne nestanovuje v prípade, ak sa má exekúcia vykonať na podklade rozhodcovského rozsudku vydaného v nespotebiteľskom spore. V danom prípade sa jedná o rozhodcovský rozsudok, ktorého podkladom je obchodno-závazkový vzťah. V prípade takéhoto rozhodcovského rozsudku exekučný súd nie je oprávnený preskúmať založenie právomoci rozhodcovského súdu v nespotebiteľskom spore prostredníctvom rozhodcovskej zmluvy uzatvorenej podľa príslušných ustanovení zákona č. 244/2002 Z. z., ani iné nedostatky takejto rozhodcovskej zmluvy. Súd dal do pozornosti uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 M Cdo 9/2012 podľa ktorého exekučný súd nie je oprávnený skúmať právomoc rozhodcovského súdu a teda platnosť, resp. existenciu rozhodcovskej zmluvy v sporoch nespotebiteľského charakteru. Zároveň zákon č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní poskytuje účastníkovi podať na príslušný súd žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. V zmysle uvedeného ak sa rozhodcovské konanie týka sporu z iného než spotrebiteľského právneho vzťahu (ako tomu bolo v tomto prípade), tak ustanovenia zákona o rozhodcovskom konaní a súčasne ustanovenia Exekučného poriadku vylučujú v exekučnom konaní skúmanie založenia právomoci rozhodcovského súdu, ktorý exekučný titul v nespotebiteľskom spore vydal. V takýchto prípadoch (v sporoch z iného než zo spotrebiteľského vzťahu) sa premieta klasická rímska právna zásada (princíp) „vigilantibus iura scripta sunt“ („práva patria bdelym“ alebo „nech si každý stráži svoje práva“ alebo „zákony sú písané pre bdelych“). Súd v tomto bode poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 ECdo 7/2013 zo dňa 26.06.2013, podľa ktorého: „Pokiaľ sa rozhodcovské konanie týka sporu z iného, než spotrebiteľského právneho vzťahu, ustanovenia zákona o rozhodcovskom konaní, ktoré umožňujú účastníkovi tohto konania, aby namietal nedostatok právomoci rozhodcovského súdu pre neexistenciu alebo neplatnosť rozhodcovskej zmluvy (§ 21 ods. 2) a aby žalobou podanou na príslušnom súde sa domáhal zrušenia rozhodcovského rozsudku pre neplatnosť rozhodcovskej zmluvy (§ 40 ods. 1 písm. c/), vylučujú skúmanie právomoci rozhodcovského súdu v exekučnom

konaní. V týchto ustanoveniach sa totiž premieta klasická rímska právna zásada (princíp) „vigilantibus iura scripta sunt“ („práva patria bdelym“ alebo „nech si každý stráži svoje práva“ alebo „zákony sú písané pre bdelych“). Nevyužitie postupu podľa týchto ustanovení v iných, než spotrebiteľských veciach znamená stratu možnosti skúmať a spochybňovať rozhodcovskú zmluvu a tým aj právomoc rozhodcovského súdu v exekučnom konaní, pretože inak by tieto ustanovenia strácali svoj zmysel - boli by nadbytočné.“ Súd v tomto bode poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 M Cdo 11/2010 zo dňa 26.09.2011, podľa ktorého: „Vzhľadom na to, že právoplatný rozhodcovský rozsudok má rovnaké účinky ako rozsudok všeobecného súdu, účinky rozhodcovského rozsudku majú ten dôsledok, že exekučný súd musí s takýmto rozsudkom nakladať rovnako ako s rozsudkom všeobecného súdu. V opačnom prípade by porušil zásadu rovnocennosti a neprípustne uplatnil rozdielny procesný postup v prípade, ak oprávnený uplatňuje svoje právo na základe exekučného titulu vydaného všeobecným súdom a iný prístup, ak oprávnený uplatňuje svoje právo na základe exekučného titulu vydaného v rozhodcovskom konaní. Konkrétne to teda znamená, že rozsudkom rozhodcovského súdu je exekučný súd viazaný rovnako, ako je viazaný rozsudkom všeobecného súdu. Súdna prax je jednotná v názore, že už v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov pre poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie sa exekučný súd okrem iného zaoberá tým, či k návrhu na vykonanie exekúcie bol pripojený exekučný titul opatrený potvrdením o jeho vykonateľnosti, či rozhodnutie uvedené v návrhu na vykonanie exekúcie bolo vydané orgánom s právomocou na jeho vydanie a či rozhodnutie (iný titul) je z hľadísk zakotvených v príslušných právnych predpisov vykonateľné tak po stránke formálnej (z pohľadu právneho predpisu upravujúceho konanie, v ktorom bolo vydané), ako aj materiálnej (z aspektu obsahových náležitostí rozhodnutia - určitosti, zrozumiteľnosti a presnosti označenia subjektov práv a povinností a vyjadrenia uloženej povinnosti, ktorá sa má nútene vykonať). V rámci tohto skúmania nie je exekučný súd oprávnený posudzovať vecnú správnosť (skutkové a právne závery) rozsudku všeobecného súdu, ani rozsudku rozhodcovského súdu. Exekučný súd nedisponuje právomocou rušiť či meniť rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom. Ani v prípade pasívneho správania účastníka v konaní, v ktorom bol exekučný titul vydaný, nemôže exekučný súd naprávať prípadné chyby a nedostatky exekučného titulu. V súlade so zásadou rovnocennosti platí vyššie uvedené bez ohľadu na to, či exekučným titulom je rozsudok, ktorý vydal všeobecný súd alebo rozhodcovský súd.“ Súd zároveň v tomto bode zdôraznil, že otázka problematiky nedostatku právomoci rozhodcovského súdu konať a rozhodnúť nespotebiteľský spor na základe rozhodcovskej zmluvy predstavuje okolnosť, ktorá nastala pred vznikom exekučného titulu, a teda predstavuje okolnosť, ktorú buď skúmal alebo mal skúmať po podnete povinného orgán, ktorý exekučný titul vydal, v spojení so skutočnosťou, že povinný má zákonnú možnosť podľa zákona č. 244/2002 Z. z. podať žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku, ktorým sa iniciuje osobitné konanie pred na to príslušným všeobecným súdom oprávneným prejednať otázku nedostatku právomoci rozhodcovského súdu pre neexistenciu alebo neplatnosť rozhodcovskej zmluvy v nespotebiteľskom spore, v čoho dôsledku problematika námietky nedostatku právomoci rozhodcovského súdu v nespotebiteľskom spore nespadá do preskúmvacej právomoci exekučného súdu. V exekučnom konaní, ktoré prebieha na základe výsledku základného konania, v ktorom bol exekučný titul vydaný, exekučný súd v spojení s návrhom povinného na zastavenie skúma len to, či po vzniku exekučného titulu nenastali okolnosti, ktoré by mali za následok zastavenie exekúcie podľa taxatívnych ustanovení Exekučného poriadku, teda či po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré by spôsobili zánik vymáhaného nároku, zrušenie exekučného titulu alebo iné skutočnosti, ktoré jeho vymáhanosti bránia. Exekučný súd je v danom štádiu viazaný právoplatným a vykonateľným exekučným titulom, jeho výrokom, preto súd nemôže predmetné rozhodnutie, na podklade ktorého sa exekúcia vykonáva, spochybniť bez priameho dôkazu, ktorý by preukázal nevykonateľnosť exekučného titulu, resp. neprípustnosť vykonania exekúcie. Nakoľko sa jedná o exekučný titul vydaný v nespotebiteľskom spore, exekučný súd v rámci časti exekučného konania o rozhodovaní o návrhu povinného na zastavenie exekúcie preskúmal exekučný titul z hľadiska formálnej a materiálnej vykonateľnosti, a dospel k záveru, že exekučný titul spĺňa náležitosti formálnej a materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu. Zároveň v zmysle ustálenej judikatúry všeobecných súdov v súlade so zásadou rovnocennosti platí, že rozhodcovský rozsudok má rovnaké účinky ako rozsudok všeobecného súdu. Na základe uvedeného exekučný súd nie je oprávnený posudzovať vecnú správnosť (skutkové a právne závery) nielen rozsudku všeobecného súdu, ale ani rozsudku rozhodcovského súdu, a preto nemôže tak prihliadať ani na okolnosti, ktoré mali byť povinným namietané v základnom konaní. Exekučný súd nedisponuje právomocou rušiť či meniť rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom, teda exekučný súd nemôže naprávať ani prípadné chyby a nedostatky exekučného titulu.

11. K samotnému podaniu žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku, ktorým sa iniciovalo konanie pred Okresným súdom Bratislava V pod sp. zn. 23Cr/12/2020, súd dodal, že samotné podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku nezakladá dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku. Samotné podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku nezakladá dôvod straty právoplatnosti a vykonateľnosti exekučného titulu. Takéto účinky môže mať iba právoplatné rozhodnutie súdu o zrušení rozhodcovského rozsudku, prípadne právoplatné rozhodnutie súdu o odklade vykonateľnosti exekučného titulu do času rozhodnutia vo veci samej. To znamená, že v čase od vydania exekučného titulu cez vydanie poverenia na vykonanie exekúcie a začatie exekúcie nenastali žiadne nové skutočnosti, ktoré by zmenili, resp. zrušili exekučný titul. Súd je viazaný len právoplatným rozhodnutím príslušného súdu, ktorým by bol zrušený exekučný titul, čo v danom prípade nebolo predložené. Uvedené teda znamená, že aj napriek tomu, že povinný podal na príslušnom súde žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku, tak napadnutý rozsudok zostáva aj naďalej právoplatný, a to až do času, kým súd právoplatne nerozhodne o jeho zrušení. Povinný takéto rozhodnutia príslušného súdu nepredložil, súdu nepredložil ani len samotnú žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. V návrhu na zastavenie exekúcie poukázal v tejto časti na dôkaz, a to spis Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 23Cr/12/2020. Exekučný súd k uvedenému dodal, že nie je povinný overovať a zisťovať tvrdenia povinného v prípadných iných súdnych konaniach, a teda aj otázku, či povinný aj reálne inicioval to ktoré súdne konanie, a preto súd mohol považovať tvrdenie o podaní žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku aj za nepodložené tvrdenie povinného. Na základe vyššie uvedeného súd považoval námietku povinného o nedostatku právomoci rozhodcovského súdu v nespotebiteľskom spore za nedôvodnú a nezakladajúcu dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku.

12. Súd skúmal návrh na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom a mal nesporene preukázané, že ku dňu začatia exekúcie si povinný povinnosť uvedenú vo výroku exekučného titulu nesplnil. Z uvedeného vyplýva, že exekúcia a aj exekučné konanie sa teda začali dôvodne. Povinný vo svojom návrhu na zastavenie exekúcie nepreukázal žiadne skutočnosti odôvodňujúce právny záver o zániku vymáhaného nároku, o zrušení exekučného titulu, ani o skutočnostiach brániacich vymáhatelnosti exekučného titulu, pričom neexistuje ani dôvod zastavenia exekúcie podľa osobitného predpisu, a preto súd podaný návrh na zastavenie exekúcie považoval za nedôvodný. Súd vychádzal pri rozhodovaní z dokumentov, ktoré sú uvedené v odôvodnení, a dospel k právnomu názoru, že návrh povinného na zastavenie exekúcie na základe vyššie uvedených dôvodov nie je dôvodný, súd nemal preukázané zo strany povinného, že bola naplnená podmienka na zastavenie exekúcie podľa § 61k ods. 1 písmeno d) Exekučného poriadku a súd nenašiel ani iný dôvod na zastavenie exekúcie, preto návrh povinného na zastavenie exekúcie podľa § 61l ods. 3 Exekučného poriadku zamietol a povinnému náhradu trov v súvislosti s podaním návrhu na zastavenie exekúcie nepriznal vzhľadom na to, že súd návrh povinného na zastavenie exekúcie v celom rozsahu zamietol.

13. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil citujúc ust. § 45 ods. 2 písm. d), § 46 ods. 1 písm. d), § 61k ods. 1 písm. d), § 61k ods. 2, § 61k ods. 5, § 61l ods. 3, § 61l ods. 4, § 199a ods. 1, § 199a ods. 2, § 199b, § 199d ods. 1, § 199d ods. 2 a § 199e Exekučného poriadku a § 13a ods. 2 písm. c) vyhlášky MSSR č. 655/2004 Zb. o odmenách a náhradách advokátov za poskytnutie právnych služieb v znení neskorších predpisov.

14. Proti tomuto uzneseniu podal povinný prostredníctvom právneho zástupcu v zákonnej lehote sťažnosť z dôvodu, že vyšší súdny úradník v uznesení nedostatočne zistil a vyhodnotil stav exekúcie v čase posudzovania návrhu povinného na zastavenie exekúcie, nesprávne vec právne vec posúdil a uznesenie nedostatočne odôvodnil. Povinný má za to, že exekúcia má byť zastavená z dôvodu, že sú tu skutočnosti týkajúce sa exekučného titulu (rozhodcovského rozsudku a opravného uznesenia), pre ktorú sa exekúcia nemala začať: 1. rozhodcovský rozsudok je materiálne nevykonateľný; 2. opravné uznesenie nebolo vydané orgánom na to oprávneným (opravné uznesenie je nulitné); 3. rozhodcovský rozsudok vydal rozhodcovský súd, ktorý nebol oprávnený rozhodovať o veci (rozhodcovský rozsudok je nulitný).

15. K materiálnej nevykonateľnosti rozhodcovského rozsudku a res iudicata povinný uviedol, že vyšší súdny úradník v uznesení uvádza, že námietka povinného o prekážke res iudicata je nedôvodná, keďže chyba, pre ktorú bol rozhodcovský rozsudok nevykonateľný, bola napravená opravným uznesením a táto procesná prekážka bola odstránená novým návrhom na vykonanie exekúcie (doložením opravného uznesenia), a teda exekučný súd mohol totožný exekučný titul inak posudzovať. Povinný má za to,

že exekúcia je vedená o totožnom nároku oprávneného uplatnenom návrhom na vykonanie exekúcie na podklade toho istého exekučného titulu voči tomu istému povinnému, o ktorom už súd právoplatne rozhodol v exekučnej veci vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica, sp. zn. 14Ek/1898/2020 uznesením zo dňa 10.12.2020 (Dôvodom zamietnutia návrhu na vykonanie exekúcie na podklade exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku je jeho materiálna nevykonateľnosť). Prekážku res iudicata je potrebné navyše posúdiť aj vo vzťahu k nulite opravného uznesenia (viď bod 2 nižšie), pričom rozhodcovský rozsudok ani nemožno inak právne posúdiť, keďže na opravné uznesenie nemožno prihliadať.

16. K dôvodu, že opravné uznesenie nebolo vydané orgánom na to oprávneným (opravné uznesenie je nulitné), povinný uvádza, že právomoc rozhodcovského súdu na opravu zanikla uplynutím lehoty 60 dní od vydania rozhodcovského rozsudku a z uvedeného dôvodu je potrebné opravné uznesenie v dôsledku nedostatku právomoci rozhodcovského súdu na jeho vydanie považovať za nulitný právny akt. Z dôvodu nulitnosti opravného uznesenia a materiálnej nevykonateľnosti rozhodcovského rozsudku je potrebné exekúciu zastaviť. Žiadny právny predpis neustanovuje právomoc všeobecnému súdu, ani rozhodcovskému súdu, či inému orgánu opraviť rozhodcovský rozsudok po uplynutí lehoty stanovenej v § 36 zákona o rozhodcovskom konaní. Vyšší súdny úradník v uznesení vyhodnotil tento povinným prezentovaný dôvod na zastavenie exekúcie za irelevantný. Vyšší súdny úradník v uznesení v bode 19 síce skonštatoval, že na opravu rozhodcovského rozsudku sa použijú ustanovenia § 36 zákona o rozhodcovskom konaní, avšak nevysporiadal sa s výkladom znenia tohto ustanovenia. V uvedenom ustanovení je jasne a jednoznačne uvedená lehota, do kedy je možné rozhodcovský rozsudok opraviť. Ak by mal zákonodarca záujem na tom, že rozhodcovský rozsudok je možné opraviť „kedykoľvek“, ako to uvádza vyšší súdny úradník v uznesení, tak by do znenia § 36 namiesto jednoznačnej časovo a vecne obmedzenej možnosti opravy uviedol, že rozhodcovský rozsudok je možné opraviť kedykoľvek (tak ako je tomu v ustanovení § 224 CSP). Lehota uvedená v § 36 zákona o rozhodcovskom konaní však vychádza z vyšších princípov obmedzenej výnimky zo zániku právomoci rozhodcov, vyplývajúceho z doktríny *functus officio*, ktoré povinný podrobne vysvetlil v návrhu na zastavenie exekúcie a ku ktorým sa vyšší súdny úradník nijakým spôsobom nevyjadril. V prípade § 36 zákona o rozhodcovskom konaní nemožno analogicky použiť ustanovenie § 224 CSP, keďže primeraná aplikácia tohto ustanovenia by prichádzala do úvahy len v prípade, ak by zákon o rozhodcovskom konaní uvedenú otázku vo svojich ustanoveniach vôbec neriešil. Oprava rozhodcovského rozsudku bola uskutočnená v rozpore so zákonom o rozhodcovskom konaní, v čase, kedy nemal rozhodcovský súd oprávnenie akokoľvek opravovať rozhodcovský rozsudok. Konštatovanie vyššieho súdneho úradníka v uznesení „je pravdou, že k oprave rozhodcovského rozsudku došlo po uplynutí spomínanej lehoty, avšak podľa názoru súdu daná skutočnosť nemôže byť na vrub vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku ani na vrub oprávneného, pre ktorého by znamenala nemožnosť domôcť sa splnenia povinnosti uloženej rozhodnutím rozhodcovského súdu.“ je v rozpore s povinnosťou všeobecných súdov rozhodovať podľa zákona. Zákon o rozhodcovskom konaní jasne a zrozumiteľne vymedzuje oprávnenie rozhodcovského súdu rozsudok opraviť v akom rozsahu a v akom časovom horizonte. V tomto prípade nemôže byť predsa na škodu povinného, že si uvedený nedostatok nevšimol, až pokiaľ exekučný súd nevydal uznesenie o materiálnej nevykonateľnosti rozhodcovského rozsudku. Práve naopak v tomto prípade je potrebné aplikovať zásadu „*vigilantibus iura scripta sunt*“ („práva patria bdelym“ alebo „nech si každý stráži svoje práva“ alebo „zákony sú písané pre bdelych“). Nevyužitím postupu podľa ustanovenia § 36 zákona o rozhodcovskom konaní pre opravu rozsudku predstavuje zánik možnosti rozhodcovský rozsudok opraviť. Bolo zodpovednosťou oprávneného riadne si skontrolovať exekučný titul, poznať právo (zákonné lehoty umožňujúce opravu rozhodcovského rozsudku), a teda uplatniť si právo na opravu rozhodcovského rozsudku v zákonom stanovenej lehote. Ak rozhodcovský súd pochybil a vydal rozhodcovský rozsudok, ktorý nie je vykonateľný v exekučnom konaní (pričom nápravu nie je možné uskutočniť podľa práva), má oprávnený nárok uplatňovať si nárok na náhradu škody u rozhodcovského súdu. V tomto prípade musí aj oprávnený preukázať, že ide o zodpovednosť rozhodcovského súdu aj napriek skutočnosti, že všetky podania oprávneného vrátane žaloby obsahovali chybné údaje o povinnom. Spôsob, akým bol pred rozhodcovským súdom vedený spor zo strany oprávneného ako aj spôsob jeho vedenia zo strany rozhodcovského súdu porušujúci zásady rovnosti strán sporu vyvrcholil v samotnom chybnom rozhodcovskom rozsudku, ktorý obsahoval upravené a účelovo skrátene zápisy z výsluchov svedkov, právne závery, ktoré neboli predmetom žiadnych vyjadrení sporových strán ani samotného rozhodcovského súdu v priebehu konania ako aj v priznaní samostatných nárokov nájomného mimo existujúcej zmluvy o preprave (na ktoré ani nebola dojednaná žiadna rozhodcovská doložka, či už platná alebo neplatná), či chybnom poučení o podaní opravného prostriedku. Ak

oprávnený pochybil pri podaní žaloby a rozhodcovský súd pochybil pri vydaní rozhodcovského rozsudku, pričom podľa právnych predpisov nie je možné takúto vadu opraviť, je potrebné vyvodiť zodpovednosť na ich strane. Poukazujú na rozhodnutie Krajského súdu Trenčín sp. zn. 4CoE/337/2016. Vyšší súdny úradník vo svojej argumentácii v bode 19 presne od slova do slova skopíroval ako vlastné (bez citácie) body 24 a 25 uznesenia Ústavného súdu SR z 12.11.2019, sp. zn. III. ÚS 106/20191, ktorého body 24 a 25 povinný cituje. Keďže v danom spore nebola pochybnosť, kto je pasívne legitimovaný, nemožno daný nedostatok považovať za natoľko závažný, že by spôsobil nesprávnosť celého rozsudku. Vyšší súdny úradník sa v odôvodnení uznesenia absolútne nezaoberal argumentmi povinného v tejto súvislosti, ani sa ich nepokúsil vyvrátiť.

17. Napokon povinný uvádza, že rozhodcovský rozsudok vydal rozhodcovský súd, ktorý nebol oprávnený rozhodovať o veci (rozhodcovský rozsudok je nulitný). K nedostatku právomoci rozhodcovského súdu povinný v sťažnosti uviedol, že exekučný súd je aj podľa názoru ústavného súdu uvedeného vo viacerých svojich nálezhoch oprávnený a povinný skúmať rozhodnutie označené v exekučnom konaní ako exekučný titul z hľadiska, či nejde o rozhodnutie ničotné, ktoré nevyvoláva žiadne právne účinky. V otázke právomoci exekučného súdu na skúmanie právomoci rozhodcovského súdu (rozhodcu) a rozhodcovskej zmluvy, resp. doložky uviedol, že exekučný súd túto právomoc má a v prípade zisteného nedostatku je v tomto smere oprávnený konštatovať nedostatok právomoci, pričom nie je viazaný názorom rozhodcovského súdu. Nedostatok právomoci rozhodcovského súdu odvíjajúci sa od neexistencie či neplatnosti rozhodcovskej zmluvy má za následok materiálnu nevykonateľnosť rozhodcovského rozhodnutia, a to bez ohľadu na to, či zo strany povinného bolo alebo nebolo rozhodnutie napadnuté žalobou o právomoc rozhodcovského súdu a/alebo žalobou o zrušenie rozhodcovského rozsudku a bez ohľadu na to, či povinný napadol a spochybnil alebo nenapadol a nespochybnil právomoc rozhodcovského súdu a/alebo existenciu rozhodcovskej zmluvy. Podľa názoru vyššieho súdneho úradníka exekučný súd nie je oprávnený preskúmať založenie právomoci rozhodcovského súdu v nesporebnom spore prostredníctvom rozhodcovskej zmluvy, ani iné nedostatky takejto zmluvy. Vychádzal pritom z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 M Cdo 9/2012, 6 ECdo 7/2013 a 3 M Cdo 11/2010, pričom v tomto prípade bol predmetom rozhodcovského konania spor zo spotrebiteľského právneho vzťahu. Povinný má za to, že exekučný súd má v prípade zistenia neexistencie platne uzatvorenej rozhodcovskej zmluvy, na základe ktorej bola založená právomoc rozhodcovského súdu (rozhodcu) rozhodovať vo veci, prihliadnuť na nulitu aktu a exekúciu zastaviť. Pričom sa nejedná o vecný prieskum exekučného titulu. Vyšší súdny úradník sa absolútne nezaoberal právnym posúdením veci z pohľadu rozhodnutia Ústavného súdu SR, ktorý prezentoval povinný v návrhu na zastavenie exekúcie: sp. zn. I. ÚS 375/2019 zo dňa 17.09.2019, pričom povinný poukazuje aj na ďalšie nálezy/uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. ÚS 50/2019 zo dňa 06.02.2019, sp. zn. ÚS 50/2019, sp. zn. III. ÚS 146/2020 zo dňa 15. apríla 2020 a sp. zn. III. ÚS 607/2021. Povinný považuje napadnuté uznesenie a právne závery v ňom uvedené za zjavne arbitrárne, lebo nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní a ako aj v právnych záveroch ústavného súdu. Závery vyššieho súdneho úradníka sú právne neudržateľné a nepreskúmateľné. Vzhľadom na uvedené má povinný za to, že exekučný súd pri rozhodovaní nevykonal riadne navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ktorých vykonanie povinný navrhol, nedostatočne zistil (z dôvodov z ktorých je povinný ex offo skúmať zákonnosť exekučného titulu) a nesprávne vyhodnotil skutkový stav. Pri vydaní napadnutého rozhodnutia teda vychádzal aj z nedostatočne zisteného skutkového a nesprávne právne vec posúdil.

18. Pokiaľ ide o nedostatok právomoci pre nároky vzniknuté z cestnej nákladnej dopravy, právny zástupca uviedol, že ako povinný uvádza aj v návrhu na zastavenie exekúcie vzhľadom na skutočnosť, že prepravná zmluva uzatvorená medzi oprávneným a povinným sa spravovala Dohovorom o prepravnej zmluve v medzinárodnej cestnej nákladnej doprave (CMR) uzatvorený v Ženeve 19. mája 1956 (ďalej len „Dohovor CMR“), je potrebné aplikovať tento Dohovor CMR aj pri riešení otázky arbitrability nárokov z nej vyplývajúcich pred rozhodcovským súdom. Dohovor CMR umožňuje rozhodnúť spor zo zmluvy, ktorá sa spravuje Dohovorom CMR na rozhodcovom súde len za predpokladu, že bude splnená podmienka, že rozhodcovský súd bude postupovať výlučne podľa Dohovoru CMR (pričom táto podmienka musí byť výslovne súčasťou rozhodcovskej doložky pod podmienkou jej absolútnej neplatnosti). Ak nie sú naplnené podmienky stanovené Dohovorom CMR, nemožno spor zo zmluvy spravujúcej sa Dohovorom CMR prejednať podľa pravidiel rozhodcovského konania. Pravidlá pre dojednanie rozhodcovskej zmluvy podľa zákona o rozhodcovskom konaní sú odlišné od pravidiel nastavených Dohovorom CMR. Dohovor CMR ustanovuje podmienky naviac. Povinný má za to, že v tomto prípade je potrebné aplikovať Dohovor CMR pred ustanoveniami zákona o rozhodcovskom konaní, pričom podľa Dohovoru CMR nemožno

prejednať spor pred rozhodcovským súdom, ak nie je splnená podmienka podľa článku 33 Dohovoru CMR. Zároveň podľa čl. 41 ods. 1 prvej vety Dohovoru CMR platí, že všetky dojednania, ktoré sa od tohto Dohovoru priamo alebo nepriamo odchyľujú, budú s výnimkou ustanovení čl. 40 Dohovoru CMR neplatné a právne neúčinné. Podľa čl. 41 Dohovoru CMR je takáto neplatnosť absolútna. Súd je povinný z úradnej povinnosti posudzovať, či daná rozhodcovská doložka spĺňa okrem iného požiadavky stanovené v čl. 33 Dohovoru CMR. V prípade, ak rozhodcovská doložka požiadavky ustanovené v čl. 33 Dohovoru CMR nespĺňa, absolútne nie je možné spor prejednať pred rozhodcovským súdom a takáto vada je neodstrániteľná, t. j. nie je ju možné napraviť ani domnienkou uzatvorenia rozhodcovskej doložky.

19. Vo vzťahu k časti pohľadávky vo výške 10.920,- eur rozhodcovský súd nemal právomoc na rozhodovanie. Vo vzťahu k nároku na úhradu nájomného sa povinný k otázke platne dojednanej rozhodcovskej zmluvy ani nemohol vyjadriť, prípadne ju namietat' v priebehu konania pred rozhodcovským súdom (príčom povinný uvedené podrobne rozoberá v návrhu na zastavenie exekúcie). Úvaha rozhodcovského súdu, že vo vzťahu k časti priznanému nároku vo výške 10.920,- eur bola uzatvorená samostatná dohoda (zmluva) nezávisle na existencii Zmluvy o preprave bola prvý krát použitá len v samotnom rozhodcovskom rozsudku. Oprávnený ako žalobca v spore uvedené nikdy netvrdil a rozhodcovský súd sa v tejto veci nikdy nevyjadril ani nežiadal/nepoučil povinného ako žalovaného v spore pred rozhodcovským súdom o vyjadrenie sa k takejto právnej úvahe rozhodcovského súdu. Vzhľadom na uvedené absolútne nemožno tento nárok prejednať pred rozhodcovským súdom, ak samotný rozhodcovský súd (prvý krát) skonštatoval v rozhodcovskom rozsudku, že ide o ad hoc dohodu (nezávislú od prepravnej zmluvy) medzi stranami sporu, ktorá neobsahovala žiadnu písomnú ani ústnu rozhodcovskú doložku/zmluvu. Ak právomoc rozhodcovského súdu nebola vôbec daná aspoň vo vzťahu k časti priznanému nároku v rozhodcovskom rozsudku, je v tomto prípade rozhodcovský rozsudok nevykonateľný ako celok, exekučný súd nemôže rozhodnúť o exekúcii len časti nároku z rozhodcovského rozsudku.

20. K žalobe na zrušenie rozhodcovského rozsudku právny zástupca uviedol, že povinný riadne označil ako dôkaz aj konanie o žalobe o zrušenia rozhodcovského rozsudku vedené na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 23Cr/12/2020, pričom podľa názoru povinného je takéto označenie dostatočné na vykonanie tohto dôkazu súdom, ktorý si tieto informácie môže overiť v rámci registra konaní alebo si pripojiť spis.

21. S ohľadom na vyššie uvedené povinný navrhol, aby súd zmenil uznesenie tak, exekúciu oprávneného voči povinnému v celom rozsahu zastaví a priznáva povinnému voči oprávnenému nárok na náhradu trov exekučného konania v rozsahu 100 %.

22. Oprávnený sa k sťažnosti povinného napriek výzve súdu zo dňa 24.03.2022, ktorá mu bola dňa 24.03.2022 doručená, nevyjadril.

23. Podľa § 200 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

24. Podľa § 202 ods. 1 Exekučného poriadku v exekučnom konaní koná a rozhoduje vyšší súdny úradník, ak nejde o rozhodnutie o príklepe. Sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka. Pojednávanie súd nariaďuje, ak to pokladá za potrebné.

25. Podľa § 239 ods. 1 a 2 CSP proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

26. Podľa § 248 CSP o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie.

27. Podľa § 249 CSP súd prvej inštancie rozhodne o sťažnosti uznesením spravidla bez nariadenia pojednávania.

28. Podľa § 250 ods. 2 CSP ak je sťažnosť dôvodná, súd napadnuté uznesenie zruší alebo zmení; v prípade zrušenia uznesenia je súdny úradník viazaný právnym názorom súdu.

29. Podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti ak sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu.

30. Podľa § 161 ods. 1 a ods. 2 CSP ak tento zákon neustanovuje inak, súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť (ďalej len "procesné podmienky"). Ak ide o nedostatok procesnej podmienky, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví..

31. Podľa § 230 CSP ak sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať a rozhodovať znova.

32. Podľa § 36 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní chyby v písaní a počítaní, ako aj iné zrejme nesprávnosti v písomnom vyhotovení rozhodcovského rozsudku opraví rozhodcovský súd z vlastnej iniciatívy alebo na žiadosť účastníka rozhodcovského konania do 60 dní od jeho právoplatnosti. Opravený rozhodcovský rozsudok sa doručí všetkým účastníkom rozhodcovského konania.

33. Podľa čl. 32 ods. 2 Rokovacieho poriadku Rozhodcovského súdu Slovenskej obchodnej a priemyselnej komory chyby v písaní a počítaní, ako aj iné zrejme nesprávnosti v písomnom vyhotovení rozhodcovského rozsudku opraví Rozhodcovský súd z vlastnej iniciatívy alebo na žiadosť účastníka konania do 60 dní od jeho vydania. Opravený rozhodcovský rozsudok sa doručí všetkým účastníkom rozhodcovského konania.

34. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami súd preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 249 CSP a dospel k záveru, že sťažnosť povinného je dôvodná. Súd konštatuje, že vyšší súdny úradník správne opísal procesný stav exekučného konania v čase posudzovania návrhu na zastavenie exekúcie, avšak jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových (procesných) zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce použil správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových (procesných) záverov vyvodil nesprávne právne závery. V danom prípade vyšší súdny úradník zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach oprávneného a povinného.

35. Súd nepopiera, že v exekučnom konaní nie je oprávnený preskúmať vecnú stránku exekučného titulu. Zároveň však je súd v exekučnom konaní povinný preskúmať každý exekučný titul (vrátane rozhodcovských rozsudkov) z hľadiska jeho vykonateľnosti. Exekučné konanie sa môže vykonávať len na uspokojovanie skutočne existujúcich práv, len za podmienok a spôsobmi, ktoré určuje zákon. Jednou z materiálnych podmienok každej exekúcie je aj existencia riadne exekučného titulu, t. j. právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu, príp. iného vykonateľného rozhodnutia, ktoré vykonanie zákon pripúšťa. Exekučný súd je oprávnený a povinný skúmať v každom štádiu exekučného konania, či sú splnené formálne a materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie, medzi ktoré patrí i spôsobilý exekučný titul, t. j. exekučný súd je povinný skúmať, či tu nie je prekážka, pre ktorú by exekúcia nemala ďalej prebiehať. Ak exekučný súd zistí, že nie sú splnené podmienky vedenia exekúcie, je jeho povinnosťou na takto zistenú nezákonnosť vedenia exekúcie adekvátne procesne reagovať (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 391/2012 zo dňa 21.03.2013). Aj Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení sp. zn. II. ÚS 545/2010-15 zo dňa 09.12.2010 uviedol, že „Exekučný súd je oprávnený a povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania a nielen v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie, a to napr. aj pre účely zistenia existencie dôvodu, pre ktorý by bolo potrebné už začaté exekučné konanie zastaviť, pričom exekučný súd tak môže urobiť na návrh účastníka konania, ako aj bez návrhu.“ (obdobne uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 384/2009 zo dňa 09.12.2009 alebo sp. zn. I. ÚS 456/2011 zo dňa 23.11.2011).

36. V prejednáwanej veci sa oprávnený domáha vymoženía svojej pohľadávky vo výške 137.926,92 eur na základe rozhodcovského rozsudku Rozhodcovského súdu Slovenskej obchodnej a priemyselnej

komory v Bratislave sp. zn. Rsp V-12/2019 zo dňa 29.09.2020 v spojení s opravným uznesením Rozhodcovského súdu Slovenskej obchodnej a priemyselnej komory sp. zn. Rsp V-12/2019 zo dňa 01.04.2021. Je nesporné, že Okresný súd Banská Bystrica uznesením sp. zn. 14Ek/1898/2020 zo dňa 10.12.2020 právoplatne zamietol návrh oprávneného na vykonanie exekúcie podľa § 53 ods. 3 písm. a) Exekučného poriadku, ktorým sa oprávnený domáhal od povinného vymoženiu pohľadávky vo výške 137.926,92 eur s prísl. na základe exekučného titulu rozhodcovského rozsudku Rozhodcovského súdu Slovenskej obchodnej a priemyselnej komory v Bratislave sp. zn. Rsp V-12/2019 zo dňa 29.09.2020. Preskúmaním uvedeného konania sp. zn. 14Ek/1898/2020 súd zistil, že v danej veci exekučný súd rozhodol meritórne (t. j. takým rozhodnutím, ktorým sa súd zaoberal vecným základom prípustnosti a dôvodnosti exekučného konania, ako aj spôsobilosťou exekučného titulu ako takého), nakoľko skonštatoval, že exekučný titul, ktorý je totožný s exekučným titulom predloženým v tomto novom konaní, je materiálne nevykonateľný. Uvedené rozhodnutie má všetky dôsledky právoplatného rozhodnutia vo veci samej, a preto nie je možné túto otázku spôsobilosti exekučného titulu opätovne riešiť, a to ani vzhľadom na zmenené skutkové okolnosti, pretože tieto nie sú právne relevantné ako bude nižšie vysvetlené. Inými slovami povedané tento nedostatok rozhodcovského rozsudku nemôže v prebiehajúcom konaní zvrátiť ani „doplnenie/oprava“ návrhu na vykonanie exekúcie predložením nulitného opravného uznesenia, na ktoré súd nemôže prihliadať. Totiž aj v exekučnom konaní sa uplatňuje základný princíp procesného práva ne bis in idem, v zmysle ktorého nie je možné rozhodovať o tej istej veci dvakrát. Tento princíp je vyjadrený v prekážke res iudicata. Prekážka rozhodnutej veci (res iudicata) nastáva vtedy, ak sa má v novom konaní prejednať tá istá vec, ktorá už bola prejednaná; o tú istú vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, a ak sa týka rovnakého predmetu konania tých istých osôb. V tejto súvislosti súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 24/2013 zo dňa 14.05.2013, v ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil, že „prekážka rozsúdenej veci (res iudicata) patrí k procesným podmienkam a jej existencia (zistenie) v každom štádiu konania musí viesť k zastaveniu konania. Táto prekážka nastane vtedy, ak má byť v novom konaní prejednaná tá istá vec. O tú istú vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, a ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb.“ V exekučnom konaní je potom tou istou vecou exekúcia medzi tými istými účastníkmi exekučného konania vedená na základe toho istého exekučného titulu na to isté plnenie.

37. Pokiaľ sa oprávnený novým návrhom na vykonanie exekúcie domáhal vymoženiu svojej pohľadávky v spojení s opravným uznesením Rozhodcovského súdu Slovenskej obchodnej a priemyselnej komory sp. zn. Rsp V-12/2019 zo dňa 01.04.2021, ktorým došlo k „odstráneniu“ nedostatku materiálnej vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku, musí exekučný súd skonštatovať, že v prípade opravného uznesenia sa jedná o nulitný právny akt. Súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Jednou z podmienok formálnej stránky vykonateľnosti exekučného titulu je aj právomoc orgánu, ktorý exekučný titul vydal (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. IV. ÚS 78/2011-17 zo dňa 17.03.2011, č. k. III. ÚS 86/2010-19 zo dňa 18.02.2010, č. k. II. ÚS 545/2010-15 zo dňa 09.12.2010, č. k. III. ÚS 125/2011-17 zo dňa 29.03.2011, č. k. I. ÚS 456/2011-19 zo dňa 23.11.2011, č. k. I. ÚS 379/2012-19 zo dňa 22.08.2012, sp. zn. IV. ÚS 104/2019 zo dňa 05.11.2019, uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 164/1996 zo dňa 27.01.1997, sp. zn. 3 MCdo 20/2008 zo dňa 22.04.2009, sp. zn. 5 Cdo 109/2010 zo dňa 13.09.2010, sp. zn. 4 Cdo 11/2011 zo dňa 23.06.2011, sp. zn. 1 MCdo 15/2012 zo dňa 22.05.2013). Rovnako tak z ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít vyplýva, že predpokladom pre vedenie exekúcie je existencia vykonateľného rozhodnutia. Ide o predpoklad, na ktorý súd prihliada z úradnej povinnosti. Exekučný súd ako už vyššie uviedol, nepopiera, že sa nezaobera vecnou správnosťou exekučného titulu, ale je oprávnený a zároveň povinný skúmať, či exekučný titul bol vydaný orgánom vybaveným právomocou na vydanie takéhoto rozhodnutia. Ak takáto právomoc chýba, právna teória i súdna prax takéto rozhodnutie považuje za zdanlivý, ničotný právny akt (nulitný právny akt - paakt). Nulitný akt nikoho nezaväzuje a hľadá sa naň tak, akoby neexistoval (R 56/1995, R 58/1997, R 70/1998, R 72/1998), t. j. považuje sa z právneho hľadiska za neexistujúce a nikoho nezaväzujúce rozhodnutie. Pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozhodnutie rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či sa v jeho prípade nejedná o nulitný akt. Túto nulitu skúma aj vtedy, ak ide o akt rozhodcovského súdu, ktorým síce nerozhoduje vo veci samej ale ide o iný procedurálny akt, ktorý je v priamej väzbe na meritórne rozhodnutie (je s ním nerozlučne spätý). Je tomu tak preto, že rozhodcovský súd nepredstavuje mocenský orgán, ktorý je výrazom nedobrovoľného podriadenia sa moci ako prejavu

zákonom zakázanej svojpomoci v demokratickom štáte, resp. štátneho monopolu donútenia a nejde o demokraticky legitimovaný, normatívne ukotvený orgán verejnej moci, ale súkromnoprávny orgán, platia pre neho určité pravidlá. Rozhodcovský súd je napriek výsledku svojej činnosti v podobe rozhodcovského rozsudku súkromnoprávny orgán a rozhodcovské konanie je súkromnoprávnym konaním. Rozhodcovský súd nemožno stotožňovať so všeobecným súdom, keďže môže byť ustanovený len vôľou strán. Jeho právomoc nie je delegovanou zvrchovanou mocou štátu, ale je založená vôľou strán. Predpokladom materiálnej a formálnej vykonateľnosti akéhokoľvek rozhodnutia, ktoré má byť exekučným titulom, je, že takéto rozhodnutie vznikne pred orgánom, ktorý koná a rozhoduje v súlade so zákonom, svojou právomocou a podľa vopred stanovených pravidiel. Inými slovami povedané exekučný súd má povinnosť zisťovať rozpor exekučného titulu, t. j. aj to, či bol vydaný orgánom s právomocou na jeho vydanie. Preskúmaním opravného uznesenia má súd za to, že bol vydaný v rozpore so zákonom orgánom, ktorý nemal právomoc na jeho vydanie. Exekučný súd totiž nemôže akceptovať rozhodnutie iného orgánu, pre vydanie ktorého nebola daná právomoc, teda „rozhodnutie“ nevykonateľné, majúce účinky paaktu. Skončením rozhodcovského konania vydaním rozhodcovského rozsudku bol naplnený jeho účel, čím došlo k zániku funkcie rozhodcov a tým aj k zániku oprávnenia rozhodovať spor v rozhodcovskom konaní, čo predstavuje tzv. doktrínu „functus officio“ (akonáhle rozhodca vydá rozhodnutie, je functus officio, t. j. končí jeho funkcia), ktorá je nerozlučne spätá s princípom res iudicata. Je neprípustné, aby rozhodca po zániku funkcie sudca vyvíjal akúkoľvek aktivitu v rámci rozhodcovského konania. Mohlo by sa totiž stať, že proces sa stane „nikdy sa nezatvárajúcimi otočnými dverami, ktorými by strany sporu mohli prichádzať a odchádzať, ako sa im zachce. Jedinú výnimku z toho zakotvuje citované ust. § 36 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, ktorý pripúšťa vydanie opravy rozhodcovského rozsudku, avšak len v zákonom stanovenej lehote 60 dní od jeho právoplatnosti. Po uplynutí tejto lehoty už ustanovení rozhodcovia nie sú oprávnení vykonať žiadnu opravu rozhodcovského rozsudku, t. j. stratili právomoc konať vo veci toho-ktorého konkrétneho rozhodcovského konania. Vzhľadom na to je potrebné konštatovať, že pokiaľ opravné uznesenie bolo vydané až dňa 01.04.2021, t. j. po uplynutí lehoty vyše 6 mesiacov od vydania rozhodcovského rozsudku dňa 29.09.2020, resp. vyše 5 mesiacov od právoplatnosti rozhodcovského rozsudku dňa 27.10.2020, rozhodcovský súd už nebol oprávnený na jeho vydanie a jedná sa tak o nulitný právny akt, ktorý relevantnú skutkovú a právnu situáciu oproti konaniu sp. zn. 14Ek/1898/2020 v nijakom smere nemení. Inými slovami na nulitný právny akt vzhľadom na jeho charakter nemožno prihliadnuť. Nulitný právny akt z podstaty a logiky veci nevytvára žiadne relevantné právne účinky na posúdenie priebehu veci, a preto právny a skutkový obsah priebehu deja vo veci sp. zn. 55Ek/1950/2021 je totožný so stavom v konaní sp. zn. 14Ek/1898/2020. Keďže v tomto konaní sú rovnakí aj účastníci, je nutné vyvodiť jediný záver, že sa vzhľadom na konanie sp. zn. 14Ek/1898/2020 jedná o prekážku res iudicata. Prijatie opačného záveru, že relevantné komponenty predmetu exekúcie sa zmenia vydaním nulitného právneho aktu, sú logicky neudržateľné a právne absurdné.

38. Exekučný súd ďalej považuje za potrebné dodať, že oprávnený a povinný musia byť označení tak, aby neboli zameniteľní s iným subjektom, teda nielen menom a priezviskom (resp. názvom), adresou pobytu (resp. sídlom), ale aj ich individuálnym identifikačným znakom, ktorým je dátum narodenia, rodné číslo, príp. iný identifikačný údaj, IČO a pod. V tejto súvislosti súd poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 41/2011-31 zo dňa 03.05.2011, v zmysle ktorého „Materiálnym predpokladom vykonateľnosti exekučného titulu je okrem iného, aj to, či účastníci označení v rozhodnutí skutočne existujú (respektíve, či skutočne existovali v čase vydania rozhodnutia) a teda či nejde o rozhodnutie voči „non subjektu“. Ďalej je materiálnym predpokladom vykonateľnosti exekučného titulu aj to, či sú účastníci konania dostatočne individualizovaní, teda či nemožno mať neodstrániteľnú pochybnosť, o koho ide.“ Exekučný titul je materiálne vykonateľný len vtedy, ak na základe vykonateľného rozhodnutia možno bezpečne identifikovať osobu oprávneného a povinného, keď jedným zo zákonných identifikačných údajov je aj identifikačné číslo. V zmysle § 133 ods. 2 CSP, ktorého ustanovenia ako všeobecného predpisu o konaní pre súdmi sa primerane použijú na postup v konaní podľa zákona o rozhodcovskom konaní, sa právnická osoba v žalobe označuje názvom alebo obchodným menom, adresou sídla a identifikačným číslom organizácie, ak je pridelené, teda rovnako ako to v exekučnom konaní vyžaduje ust. § 48 ods. 3 písm. b) bod 2 Exekučného poriadku. Tak v základnom ako aj v exekučnom konaní sa teda účastník označuje aj individuálnym identifikačným údajom, ktorým je u právnickej osoby práve IČO a ktorý umožňuje jeho nezameniteľnú a individuálnu identifikáciu. Nezameniteľná a individuálna identifikácia je nevyhnutnou predovšetkým pre materiálnu vykonateľnosť rozhodnutia súdu zo základného súdneho konania ako exekučného titulu v štádiu exekučného konania. Správna identifikácia účastníkov v základnom konaní a exekučnom

titule presným a nepochybným spôsobom je úlohou súdu v základnom konaní. Bolo na oprávnenom (žalobcovi) po prevzatí exekučného titulu rozhodcovského rozsudku tento si skontrolovať, či sú v ňom účastníci rozhodcovského konania riadne označení a v prípade zistenia zrejmych nesprávností označenia povinnej osoby v exekučnom titule bez ohľadu na to, že sa s takouto nesprávne označenou osobou vo veci konalo, tieto procesne predvídaným spôsobom odstrániť, t. j. hneď požiadať o vydanie opravného uznesenia v zákonom stanovenej lehote 60 dní od právoplatnosti rozhodcovského rozsudku (samotný rozhodcovský súd dokonca vo svojom rokovacom poriadku stanovuje ešte prísnejšiu lehotu 60 dní od vydania rozhodcovského rozsudku) a nie takto postupovať až po zamietnutí návrhu na vykonanie exekúcie s odstupom času cca. pol roka. V tejto súvislosti exekučný súd dáva do pozornosti zásadu, ktorá platila už v rímskom práve, podľa ktorej „vigilantibus iura scripta sunt“, t. j. „práva patria len bdelym“ (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým) alebo „nech si každý stráži svoje práva“ alebo „zákony sú písané pre bdelych“, teda pre tých, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. V slobodnej spoločnosti je totiž predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením či zanedbaním môžu strácať svoje práva majetkové, osobné, satisfakčné a pod. To platí aj o využívaní zákonných procesných ustanovení a teda aj využitia možnosti podania žiadosti o vydanie opravného uznesenia. Preto sťažnostný súd nemôže súhlasiť s argumentáciou vyššieho súdneho úradníka uvedenou v bode 19 napadnutého uznesenia a prevzatou z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 106/2019 zo dňa 12.11.2019, ktoré navyše vychádza z odlišných skutkových a právnych skutočností, keďže sa zaoberá výkladom ustanovenia § 224 CSP a nemožno ho použiť na danú vec, keďže túto otázkou rieši samostatne ustanovenie § 36 zákona o rozhodcovskom konaní ako lex specialis k Civilnému sporovému poriadku.

39. Vzhľadom na vyššie uvedené tak musí sťažnostný súd uzavrieť, že je potrebné exekúciu zastaviť podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku, nakoľko exekučný titul rozhodcovský rozsudok, na podklade ktorého sa oprávnený domáha vymoženía svojej pohľadávky, bol právoplatne uznaný za materiálne nevykonateľný, čo založilo prekážku res iudicata a opravné uznesenie k rozhodcovskému rozsudku, s ktorým je nerozlučne späté, je nulitným právnym aktom vydaným orgánom, ktorý na jeho vydanie nemal právomoc, čo v súhrne sú iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu. Súd ešte dodáva, jeho postup nesmeroval k „zrušeniu“ rozhodcovského rozhodnutia a exekučný súd si ani neosvojoval postavenie prieskumného súdu. Keďže súd exekúciu z tohto dôvodu (existencia prekážky res iudicata v spojení s nulitnosťou opravného uznesenia) zastavil, ostatnými dôvodmi uvedenými v obrane povinného sa z dôvodu hospodárnosti konania nezaoberal.

40. S poukazom na vyššie uvedené a v súlade s citovanou právnou úpravou súd postupom podľa § 250 ods. 2 CSP zmenil I. výrok uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 55Ek/1950/2021 zo dňa 16.02.2022 tak, že exekúciu zastavuje v celom rozsahu podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku. Súčasne súd zrušil II. výrok uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 55Ek/1950/2021 zo dňa 16.02.2022 ako závislý výrok, nakoľko znenie uvedeného výroku po zmene rozhodnutia neobstojí. Po právoplatnosti tohto rozhodnutia vyšší súdny úradník rozhodne o trovách exekúcie vrátane trov konania o sťažnosti.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.